

ROMÂNIA

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE URMĂRIRE PENALĂ ȘI CRIMINALISTICĂ

Nr. 1043/P/2010

CONFORM CU ORIGINALUL

Operator date cu caracter personal
Notificare nr.3883

ORDONANȚĂ

12 decembrie 2011

MINISTERUL PUBLIC
Parchetul de pe lângă Î.C.C.J.
SECȚIA URMĂRIRE PENALĂ
ȘI CRIMINALISTICĂ
Nr. 1240/P/2011
Anul 11 Luna 12 Zīta 21

IULIU MOLCUT, procuror criminalist la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică;

Examinând dosarul penal cu numărul de mai sus,

C O N S T A T:

Prin ordonanța noastră cu numărul 1304/P/2008, din 29.09.2010, a fost soluționată cauza intitulată generic „procesul comunismului”. Au fost adoptate mai multe soluții de neurmărire penală, iar în final s-a dispus disjungerea și continuarea urmăririi penale, cu privire la unele fapte, atât de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și de către alte unități ale Ministerului Public.

Cauzele pentru care s-a dispus disjungerea și continuarea urmăririi penale de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care formează obiectul dosarului penal cu numărul de mai sus, privesc următoarele fapte:

(I) - vătămarea și supunerea la rele tratamente a persoanelor anchetate în aresturile Ministerului de Interne de către ofițerul de securitate ENOIU GHEORGHE și de către subordonații acestuia, în perioada 06.03.1945 –

CONFORM CU ORIGINALUL
22.12.1989, fapte sesizate de Institutul de investigare a crimelor comunismului în România, la 09.08.2007.

(II) – abuzurile și crimele săvârșite în perioada martie 1945 – decembrie 1989, în sistemul penitenciar din România, fapte sesizate de Institutul de investigare a crimelor comunismului în România, la 22.05.2007.

(III) – plângerea lui Andrei Ursu, din 21.09.2007, cu privire la săvârșirea de infracțiuni contra păcii și omenirii, comise prin torturarea și uciderea tatălui său, Gheorghe Emil Ursu, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice. Aceeași sesizare a fost făcută și de către Uniunea veteranilor de război și a urmașilor veteranilor de război, precum și de către Institutul de investigare a crimelor comunismului în România.

(IV) – sesizarea din 15.09.2006, a unui grup de enoriași ai Bisericii Romane Unite cu Roma/Greco-Catolice, cu privire la uciderea în penitenciare a mai multor preoți și credincioși și la interzicerea activității cultului până la 22.12.1989.

Cu privire la aceste fapte se vor adopta următoarele soluții:

(I) Declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial, întrucât persoanele cu privire la care a fost întocmită sesizarea de la pct.I nu fac parte dintre cele prevăzute de art.29 Cod procedură penală, în aşa fel încât competența efectuării urmăririi penale să revină Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Institutul de investigare a crimelor comunismului în România a formulat acest denunț împotriva col. Enoiu Gheorghe, lt. mj. Dumitrescu Vasile, lt. Blidaru Gheorghe, lt. Brestoiu Horia, lt. Domnița Nicolae, lt. mj. Gheorghiu Florea, lt. mj. Mihăilescu Gheorghe, lt. mj. Moldovan Iosif, lt. mj. Preda Dumitru, col. Brînzaru Emil, pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. de art.246 Cod penal, abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, prev. de art.247 Cod penal, purtare abuzivă, prev. de art.250 Cod penal, arestare nelegală și cercetare abuzivă, prev. de art.266 Cod penal, supunerea la reale tratamente, prev. de art.267 Cod penal, tortură, prev. de art.267¹ Cod penal,

(deși aceasta a fost încriminată ulterior perioadei în care se reclamă comiterea faptelor), represiune nedreaptă, prev. de art.268 Cod penal și determinarea sau înlesnirea sinuciderii, prev. de art.179 Cod penal.

Rezultă astfel că Parchetului de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial îi revine, potrivit art.28 și art.40 alin.1 lit.a Cod procedură penală, competența de efectuare a urmăririi penale în această cauză.

(II) Infracțiunea de genocid sesizată la pct. II (vol.I, filele 16-104), pentru motive pe care le vom înfățișa, va fi examinată în două intervale de timp: martie 1945 – 30 iulie 1969 și 30 iulie 1969 – 22 decembrie 1989.

Cu privire la infracțiunea de genocid, prev. de art.357 Cod penal, de la punctul II, a cărei săvârșire este reclamată până la 30 iulie 1969, se va dispune neînceperea urmăririi penale, întrucât a intervenit prescripția – vezi secțiunea „a” de mai jos.

Tot astfel, față de infracțiunea de genocid de la punctul II, a cărei săvârșire este reclamată ulterior datei de 30 iulie 1969, se va dispune neînceperea urmăririi penale, întrucât nu rezultă elementele constitutive ale infracțiunilor sesizate – vezi secțiunea „b”.

Pentru toate celelalte infracțiuni de la punctul II, a căror săvârșire este reclamată până la 22 decembrie 1989 (omor deosebit de grav, prev. de art.174-176 Cod penal, vătămare corporală, prev. de art. 181 Cod penal, vătămare corporală gravă, prev. de art.182 Cod penal, lipsire de libertate în mod ilegal, prev. de art.189 Cod penal, supunerea la muncă forțată sau obligatorie, prev. de art.191 Cod penal, arestarea nelegală și cercetarea abuzivă, prev. de art.266 Cod penal - vol.I, fila 23), se va dispune neînceperea urmăririi penale, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale – vezi secțiunea „c”.

a. În denunțul Institutului de investigare a crimelor comunismului în România se apreciază că penitenciarele din rețeaua Direcției Generale a

CONFORM CU ORIGINALUL

Penitenciarelor au fost destinate realizării scopului repressiv al regimului comunăst,

urmărind:

- distrugerea partidelor politice, prin arestarea liderilor și militanților;
- persecutarea și încarcerarea minorităților etnice, religioase, culturale ori de orientare sexuală, precum și a minorităților de gândire de la Asociația Teosofică Română din anii 1950 și până la prigonirea mișcării Meditației Transcendentale din anii 1980;
- executarea programată a deținuților politici;
- exterminarea grupurilor de partizani din rezistență anticomunistă armată în munți (1945-1962);
- represiunea împotriva cultelor și exterminarea/persecutarea tuturor celor care se opuneau comunismului, deopotrivă din rândul majorității etnic române, ca și din rândul minorităților; desființarea Bisericii Greco-Catolice, persecuțiile împotriva mișcării sioniste;
- arestarea, uciderea, detenția politică sau deportarea țăranilor care opuneau rezistență față de colectivizare concomitent cu lichidarea violentă a revolteelor țărănești (1949-1962);
- arestarea și torturarea studentilor protestatari (de la Timișoara, București, Cluj, Iași), implicați în acțiunile studențești din anul 1956;
- arestarea și deportarea muncitorilor protestatari, participanți la grevele din anii 1980 organizate în Valea Jiului și Brașov;
- arestarea și reprimarea principalilor oponenți și dizidenți din anii '70 și '80.

Tot în opinia institutului, faptele comise în sistemul penitenciar pot fi rezumate astfel:

1. încarcerări, detenții și rețineri în penitenciare fără forme legale sau în lipsa unor hotărâri judecătorești;
2. încălcarea drepturilor prevăzute prin *Regulamentul referitor la primirea, deținerea, paza și regimul deținuților în penitenciare* (încălcarea drepturilor de plimbare, de vorbitor, pachete și scrisori, neacordarea obiectelor vestimentare);

3. expunerea deținuților la condiții de detenție inumane și la reale tratamente (ocuparea supraaglomerată a celulelor, lipsa paturilor etc.);
4. folosirea bătăii ca metodă de educare de către cadre, atât împotriva deținuților adulți, cât și împotriva deținuților minori;
5. lipsa medicamentelor, refuzul de a acorda asistență medicală deținuților bolnavi de TBC și sifilis în unități sanitare, netratarea bolnavilor contagioși, neaprobaarea internării deținuților bolnavi cronici în spitale civile;
6. reducerea rațiilor alimentare și obligarea la muncă silnică de 10-13 ore pe zi; starea deficitară a nutriției a făcut ca deținuții politici să fie devitaminizați, deproteinizați, determinând degradarea sănătății acestora și apariția deceselor în urma unor boli specifice (ciroze hepatice, ictere);
7. încălcarea dreptului la asistență juridică (*deținuții aveau dreptul la vorbitor cu avocatul numai în faza judecății și doar cu aprobarea președintelui instanței de judecată; avocatul nu avea permisiunea de a-l sfătuia pe deținut ce și cum să declare la interrogatoriu*” – extras din corespondență DGS);
8. menținerea în detenție a femeilor gravide și a copiilor cu vârstă de până la un an;
9. alimentarea artificială a deținuților aflați în greva foamei;
10. execuțiile individuale și colective ale segmentului deținuților politici și ale disidenților;
11. neîntocmirea formalităților legale privind declararea deceselor deținuților, neinformarea familiilor cu privire la decesul deținuților – rude, înhumarea deținuților în gropi comune.

În concluzie, se arată că actele de genocid au fost săvârșite „în scopul de a distruge în întregime colectivitatea disidenților politici întemnițați în penitenciare”.

În cazul infracțiunii de genocid, a cărei săvârșire este reclamată până la 30 iulie 1969, a intervenit prescripția. Astfel, în legislația română, infracțiunile contra păcii și omenirii au fost introduse după cel de-al doilea război mondial, după cum urmează: „propaganda pentru război” prin legea nr. 9/1950, „genocidul”

CONFORM CUI ORIGINALUL

prin decretul nr. 236/1950, „tratamentele neomenoase” prin ratificarea Convenției de la Geneva, în 14 mai 1954, „distrugerea unor obiective și însușirea unor bunuri” la aceeași dată, „distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale” prin decretul 605/1958.

În codul penal anterior, aceste infracțiuni au fost introduse prin decretul 212/1960.

Până la ratificarea de către România, la 30 iulie 1969, prin decretul 547/1969, a Convenției asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva omenirii – Rezoluția ONU nr. 2391, din 26 noiembrie 1968 – toate infracțiunile, inclusiv infracțiunile contra păcii și omenirii, erau supuse prescripției.

Având în vedere că „legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contraventionale mai favorabile” - art. 15 alin. 2 din Constituția României -, rezultă că până la 30 iulie 1969 toate infracțiunile care au fost săvârșite, inclusiv cele contra păcii și omenirii, sunt supuse prescripției răspunderii penale.

Această dispoziție constituțională nu permite nicio excepție de la principiul neretroactivității. În literatura juridică de specialitate se subliniază că doar o lege constituțională ar putea dispune cu privire la situații juridice trecute. Ar putea avea caracter retroactiv numai un act normativ de o forță juridică egală Constituției. Un astfel de act normativ, însă, nu există.

Aplicarea dispozițiilor art. 121 și următoarele cod penal cu privire la prescripție pentru toate infracțiunile comise până la 30 iulie 1969 este determinată și de prevederile art. 13 din codul penal, potrivit cărora în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă.

În cazul nostru, legea mai favorabilă este cea potrivit căreia toate infracțiunile, inclusiv cele contra păcii și omenirii, sunt supuse prescripției.

Pentru toate infracțiunile sesizate, a căror săvârșire este reclamată până la 30 iulie 1969, termenul de prescripție începe să curgă, potrivit art. 128 din Codul

penal, de la data de 22 decembrie 1989, încrucișat până la această dată punerea în mișcare a acțiunii penale a fost împiedicată de existența regimului comunist.

Cum termenul de prescripție cel mai mare este de 15 ani și pentru că plângerea de la punctul II a fost formulată după împlinirea lui, la 22.05.2007, rezultă că pentru toate infracțiunile sesizate, inclusiv pentru cele contra păcii și omenirii, comise până la 30 iulie 1969, a intervenit prescripția, motiv pentru care se va dispune neînceperea urmăririi penale.

Suspendarea cursului prescripției nu a operat și după 22 decembrie 1989, încrucișat ulterior acestei date nu a mai existat nicio împrejurare de natură a împiedica punerea în mișcare a acțiunii penale, accesul la justiție fiind liber.

În perioada decembrie 1989 – decembrie 2004, cursul prescripției nu a fost întrerupt, încrucișat sesizarea Institutului de investigare a crimelor comunismului în România s-a produs, aşa cum am mai arătat, ulterior lunii decembrie a anului 2004, la 22 mai 2007.

b. Din denunțul Institutului de investigare a crimelor comunismului în România nu rezultă elementele constitutive ale infracțiunii de genocid, comisă ulterior datei de 30 iulie 1969.

Astfel, niciuna din faptele înfățișate în denunț nu reprezintă elementul material al laturii obiective a infracțiunii de genocid. În conținutul acestora nu se regăsesc, în concret, acte de ucidere a membrilor unei colectivități sau grup, de vătămarea gravă a integrității fizice sau mintale a colectivității sau grupului, de supunere a colectivității ori grupului la condiții de existență sau tratament de natură să ducă la distrugere fizică, de luare de măsuri tinzând la împiedicarea nașterilor în sânul colectivității sau grupului, ori de transferare forțată a copiilor aparținând unei colectivități sau unui grup, în altă colectivitate sau alt grup, comise după 30 iulie 1969, astfel încât să poată fi reținută săvârșirea infracțiunii de genocid.

De altfel, chiar în anexa denunțului Institutului de investigare a crimelor comunismului în România se arată că „... Deși în perioada care a urmat relaxării din 1964, numărul persoanelor încarcerate pe motive politice s-a diminuat

CONFORM CU ORIGINALUL

semnificativ, fenomenul nu a dispărut în totalitate. La Aiud, Poarta Albă și Jilava au existat deținuți politici și în anii 1980, iar sistemul a început să mascheze arestările pe criterii politice, prin încadrări juridice de drept comun. Printre cazurile rezonante ale dizidenților încarcerați în anii 1980 îi menționăm pe GHEORGHE URSU, RADU FILIPESCU sau PETRE MIHAI BĂCANU...., fapte care nu constituie latura obiectivă a infracțiunii de genocid.

Față de cele de mai sus, pentru faptele înfașătate în memoria Institutului de investigare a crimelor comunismului în România, a căror săvârșire este plasată ulterior datei de 30 iulie 1969, se va dispune neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunii de genocid, având în vedere că nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

c. Pentru toate celelalte infracțiuni de la punctul II, a căror săvârșire este reclamată până la 22 decembrie 1989, răspunderea penală a fost înlăturată prin prescripție.

Termenul maxim al prescripției este de 15 ani, iar acesta s-a împlinit, având în vedere că plângerea a fost formulată după expirarea lui – în anul 2007 - în condițiile în care termenul a început să curgă la 22 decembrie 1989.

Considerațiile anterioare cu privire la suspendarea și întreruperea cursului prescripției sunt valabile și în acest caz.

(III) Cu privire la plângerea formulată de Andrei Ursu, sub aspectul săvârșirii unei infracțiuni contra păcii și omenirii, împotriva tatălui său, comisă prin torturarea și uciderea acestuia, în timp ce era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, se va dispune declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București.

Din actele premergătoare efectuate în cauză a rezultat că pentru uciderea lui Ursu Gheorghe – Emil, la 17.11.1985, în arrestul Direcției de Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției, a fost trimis în judecată, prin rechizitoriu nr.90/P/1990, din 12.11.1996, al Secției Parchetelor Militare, inculpatul CLITĂ

CONFORM CU ORIGINALUJ

MARIAN. Prin sentința penală nr.359 din 30.06.1999, a Tribunalului București, Secția I a Penală, rămasă definitivă prin decizia nr.1947 din 05.05.2000 a Curții Supreme de Justiție, inculpatul CLITĂ MARIAN a fost condamnat la o pedeapsă de 20 de ani de închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de omor, prev. de art.174 Cod penal.

Prin rechizitoriu nr.49/P/2000 al Secției Pachetelor Militare, din 22.11.2000, au mai fost trimiși în judecată și col. rez. Stănică Tudor și col. rez. Creangă Mihai, sub aspectul instigării la infracțiunea de omor calificat, prev. de art.25 rap. la art.174-175 lit. a din Codul penal, reținându-se că aceștia l-au instigat pe Clită Marian în sensul uciderii lui Ursu Gheorghe – Emil.

Prin decizia penală nr.4404, din 10.10.2003, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Stănică Tudor și Creangă Mihai, care, la data comiterii faptei, îndeplineau funcția de adjunct al șefului Direcției de Cercetări Penale a Inspectoratului General de Miliție, respectiv cea de șef al arrestului Direcției de Cercetări Penale a Inspectoratului General de Miliție, au fost condamnați la o pedeapsă de 20 de ani închisoare, pentru săvârșirea instigării la infracțiunea de omor calificat, prev. de art.25 rap. la art.174-175 lit. a din Codul penal.

Prin același rechizitoriu s-a mai dispus și disjungerea cauzei privind pe col. rez. Vasile Gheorghe, mr. rez. Pîrvulescu Marian, lt. col. Damian Constantin, plt. Munteanu Ion, plt. rez. Palamariu Florinel, mr. rez. Popescu Florea, plt. Ghebac Radu și plt. Cuzic Ioan, formându-se dosarul penal nr.8/P/2001 al Secției Pachetelor Militare.

Prin rezoluția din 12.03.2003 adoptată de Secția Pachetelor Militare în dosarul nr.8/P/2001, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de Homostean George, Ștefan Andrei, general maior rez. Macri Emil, maior rez. Popescu Florea, general colonel rez. Vlad Iulian, maior rez. Pîrvulescu Marin și general maior rez. Bucurescu Giani, sub aspectul infracțiunilor prev. de art.289, art.291, art.292 și art.246 din Codul penal, precum și disjungerea cauzei sub aspectul infracțiunii prev. de art.174-175 Cod penal, reclamată de Ursu Andrei și continuarea cercetărilor până la elucidarea acestui aspect.

CONFORM CU ORIGINALUL

Așa cum rezultă din referatul întocmit la 06.05.2011 de Secția Parchetelor Militare, această disjungere nu a fost înregistrată în evidența dosarelor penale.

Plângerea din 21.09.2007 formulată de Ursu Andrei, care face obiectul acestui comentariu, a fost înregistrată la Secția Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la nr.35/P/2006, fiind declinată în favoarea Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, împreună cu alte sesizări, în dosarul nr.35/P/2006 al Secției Parchetelor Militare.

Așa cum am mai arătat, prin ordonanța noastră cu nr.1304/P/2008, din 29.09.2010 (dosarul Secției de Urmărire Penală și Criminalistică fiind format în urma declinării competenței de către Secția Parchetelor Militare în dosarul nr.35/P/2006) au fost adoptate mai multe soluții de neîncepere a urmăririi penale, în final dispunându-se și disjungerea și continuarea urmăririi penale de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică în cazul anumitor sesizări, printre care și cea adresată de Ursu Andrei, la 21.09.2007, Secției Parchetelor Militare.

Competența de efectuare a urmăririi penale, în cauza privind plângerea formulată de Ursu Andrei la 21.09.2007, revine Parchetului de pe lângă Tribunalul București, întrucât, pe de o parte, încadrarea juridică dată faptei comise împotriva lui Ursu Gheorghe – Emil de instanțele de judecată este cea de omor, și nu cea a unei infracțiuni contra păcii și omenirii, așa cum susține Ursu Andrei, iar pe de altă parte, pentru că la fapta comisă împotriva lui Ursu Gheorghe – Emil au participat și civili, unul fiind chiar condamnat definitiv – Clită Marian. Însuși Ursu Andrei arătată în plângere că la comiterea faptei au participat, în afară de militari și civili.

(IV) Față de faptele înfațiate la pct. IV, pentru motivele arătate la pct. II, se vor adopta aceleași soluții, având în vedere că sesizarea enoriașilor Bisericii Romane Unite cu Roma/Greco-Catolice (vol.I, filele 105 și următoarele) are același obiect ca și acela al sesizării Institutului de investigare a crimelor comunismului în România cu privire la faptele comise în sistemul penitenciar, cu

precizarea că sesizarea Bisericii Române Unite cu Roma/Greco-Catolice se referă doar la preoții și credincioșii cultului.

Existând această similitudine și în acest caz sunt aplicabile considerațiile de la pct. II cu privire la infracțiunile contra păcii și omenirii, la tratarea lor separată, având în vedere data de 30 iulie 1969, precum și cele cu privire la prescripția răspunderii penale pentru toate celelalte infracțiuni, comise în sistemul penitenciar, sau prin interzicerea activității cultului până la 22.12.1989.

În consecință, se va dispune neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunii de genocid, prev. de art.357, comisă până la 30 iulie 1969, întrucât a intervenit prescripția, neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunii de genocid, comisă după 30 iulie 1969, întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni, precum și neînceperea urmăririi penale cu privire la toate celelalte infracțiuni comise în sistemul penitenciar, sau prin interzicerea activității cultului în perioada 1948-1989 - faptă care nu constituie o infracțiune contra păcii și omenirii - întrucât a intervenit prescripția.

Astfel, în declarația din 24.03.2011, GAVRILĂ MIRCEA ROMUL, semnatar al denunțului, în legătură cu sesizarea formulată, arată că „... datele mi-au devenit cunoscute prin relatările unor persoane cu care aveam relații prin activitățile desfășurate sau cu alte ocazii. Cu toate acestea nu cunosc persoane care să fi fost ucise, data și locul comiterii unor astfel de fapte concret. Referirile pe care le-am făcut cu privire la câteva personalități care au decedat în penitenciarele comuniste, le-am aflat prin studierea unor documente sau memorii ale persoanelor care au trăit evenimentele din acea perioadă precum și din relatări directe. Așa cum am arătat, în cadrul activității profesionale sau extraprofesionale, am cunoscut persoane care mi-au relatat despre crimele comise în penitenciare, dar nu mi-au comunicat situații concrete. Discuțiile erau generice și în general se refereau la persoane și penitenciarele în care au decedat fără a se intra în prea multe detalii. Nu pot indica mijloace de probă care să lămurească faptele sesizate”.

CONFORM CUI ORIGINALUL

Față de cele de mai sus, în temeiul art.228 alin.1 rap. la art.10 lit.d și g din Codul de procedură penală, cu referire la art.121 și următoarele din Codul penal, art.38, 42 și 45 din Codul de procedură penală,

D I S P U N:

1. Disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de lângă Tribunalul Militar Teritorial, cu privire la fapta sesizată de Institutul de investigare a crimelor comunismului în România, vizând torturarea și supunerea la rele tratamente a persoanelor anchetate în aresturile Ministerului de Interne, de către ofițerul de securitate ENOIU GHEORGHE și de către subordonații acestuia - vezi punctul I.

2. Neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunii de genocid, prev. de art.357 Cod penal, sesizată de Institutul de investigare a crimelor comunismului în România, a cărei săvârșire este reclamată până la 30 iulie 1969, întrucât a intervenit prescripția – vezi punctul II a.

3. Neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunii de genocid, prev. de art.357 Cod penal, sesizată de Institutul de investigare a crimelor comunismului în România, a cărei săvârșire este reclamată în perioada 30 iulie 1969 – 22 decembrie 1989, întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni – vezi punctul II b.

4. Neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunilor de omor deosebit de grav, prev. de art.174-176 Cod penal, vătămare corporală, prev. de art. 181 Cod penal, vătămare corporală gravă, prev. de art.182 Cod penal, lipsire de libertate în mod ilegal, prev. de art.189 Cod penal, supunerea la muncă forțată sau obligatorie , prev. de art.191 Cod penal, arestarea nelegală și cercetarea abuzivă, prev. de art.266 Cod penal, întrucât a intervenit prescripția – vezi punctul II c.

CONFORM CU ORIGINALUL

5. Disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București, cu privire la fapta sesizată de URSU ANDREI - vezi punctul III.
6. Neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunii de genocid, prev. de art.357 Cod penal, sesizată de Biserica Română Unită cu Roma/Greco – Catolică, a cărei săvârșire este reclamată până la 30 iulie 1969, întrucât a intervenit prescripția – vezi punctul IV.
7. Neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunii de genocid, prev. de art.357 Cod penal, sesizată de Biserica Română Unită cu Roma/Greco – Catolică, a cărei săvârșire este reclamată în perioada 30 iulie 1969 – 22 decembrie 1989, întrucât nu sunt întrunate elementele constitutive ale acestei infracțiuni – vezi punctul IV.
8. Neînceperea urmăririi penale cu privire la toate celelalte infracțiuni comise în sistemul penitenciar, sau prin interzicerea activității cultului greco-catolic în perioada 1948-1989, întrucât a intervenit prescripția – vezi punctul IV.
9. Soluția se comunică.
10. Cheltuielile judiciare, în sumă de 10 lei, rămân în sarcina statului.

PROCUROR CRIMINALIST,

Iuliu Molcaș

